

[Krog Hansen.] ineffektivt; det vil forsvinde tifold op i luften, hvis der ikke bliver rettet på alle de andre områder.

Hele det materiale, som ville komme ud af disse undersøgelser, og som selvfølgelig ikke kan fremskaffes hverken på 1 eller 2 måneder, det er vel helt klart, skulle indgå til dette brancheråd, som så kunne indstille til skattemyndigheder, statsmagt og andre instanser, og dér kunne man så anbefale, hvilke former for hjælp, herunder hvilke afskrivningsprocenter, de enkelte industrier skulle have.

Jeg er med vilje ikke kommet ind på de enkelte ting i lovforslaget, men har i stedet for trukket de principper op, som vi i socialistisk folkeparti mener er uhyre vigtige og er en af forudsætningerne for, at vi ønsker at ændre disse afskrivningsregler, men vi vil også gerne understrege, at hvis man har mulighed for at komme ind på nogle af de ting, følge nogle af de tanker, jeg har været inde på her, så føler vi os ikke bundet af de procenter, der har været gældende hidtil; det er muligt, at man måske skal op på højere procenter for visse industrier, som ligger i meget hård konkurrence med udlandet, hvor industrien måske får statssubventioner på forskellig vis. Vi vil altså ikke føle os bundet af disse procenter, men vil være villig til at diskutere alle former for hjælp til industrien. Jeg kan måske også lige tilføje, at det store forbund, Dansk Smede- & Maskinarbejder-Forbund, har været inde på nogle af de tanker, jeg her har nævnt, og at man også mener, at man skulle have variable afskrivningsregler, som skulle fastsættes ud fra de vilkår, de forhold, der er gældende inden for de enkelte industrier.

Kjær Rasmussen: Det springer stærkt i øjnene, at de fremsatte forslag først og fremmest skal være til fordel for de besiddende. Finansministeren forsøger i sin skriftlige fremsættelse at tilsløre denne ensidige politik ved at påstå, at der er tale om en produktionsvenlig politik. Men sagen er jo, at der ikke af finansministeren føres så meget som skyggen af bevis for denne påstand, og det forstår man vel også godt. Det vil aldrig være muligt at bevise, at det skulle være produktionsfremmende i at favorisere en lang række tilfældige investeringer, hvoraf en stor del vil ske, fordi det er en skatte-

mæssig fordel. Efter forslaget's gennemførelse vil de erhvervsdrivende i stigende omfang lade investeringerne blive bestemt af, hvor meget de kan unddrage sig af skat, og det vil naturligvis være helt tilfældigt, om investeringerne også efter en samfundsmæssig bedømmelse skulle være produktionsfremmende.

Det er i det hele taget typisk for borgerlig økonomisk politik, at man nøjes med at tro på, at afskrivningerne og dermed investeringerne skal forbedres set fra de erhvervsdrivendes synspunkt, men at man ikke forsøger på at afstemme investeringernes omfang og retning efter en planlagt økonomisk politik og derfor gør det tilfældige endnu mere tilfældigt. Typisk i så henseende er forbedringen af afskrivningerne på f. eks. benzinstationer. Det er naturligvis 100 pct. samfundsmæssigt spild at forbedre afskrivningerne på benzinstationer og dermed opmuntre til etablering af endnu flere, når vi har 2 eller 3 gange så mange, som vi behøver, uden at det har betydet nogen pris konkurrence på benzin. Det er kun et eksempel på, hvordan forslaget stimulerer til vilkårligheder.

Finansministeren kan nok så meget tilsløre sin politik ved at kalde systemet for skattemæssige afskrivninger i stedet for skattefri; det lyder jo nærmest som en slags trylleformular for at mane kritikken i jorden. De afskrivningsfiduser, som nu skal legaliseres, skifter jo ikke af den grund karakter. Hvis regeringen virkelig ønskede at føre en bedre økonomisk politik, skulle man have indrømmet, at afskrivningerne og dermed investeringerne er et samfundsanliggende og derfor en alt for vigtig ting til, at de udelukkende kan overlades til private erhvervsdrivende. Men det har man altså ikke haft mod eller vilje til. I stedet går man flere skridt baglæns og genindfører den berygtede regel om afskrivninger på bindende kontrakt. Og det bliver jo ikke bedre, fordi regeringen lister reglen ind ad bagdøren med hjemmel i en tekstanmærkning på finansloven. Her har den højtærede finansminister dog ikke eneansvaret; det er ikke noget, han har fundet på.

For at gøre ondt værre sætter man samtidig beløbsgrænsen til 700.000 kr. for at få flere virksomheder med. Det er jo velkendt, at denne regel tidligere har medført grove